

Wyrok z dnia 17 marca 1998 r.

II UKN 556/97

Jeżeli skutki wypadku przy pracy w postaci uszczerbku na zdrowiu mają charakter postępujący, wyrażający się między innymi powstaniem psychozy pourazowej, to żądanie zadośćuczynienia zgłoszone wkrótce po stwierdzeniu pogorszenia stanu zdrowia i wytoczenie powództwa w terminie nieznacznie przekraczającym upływ przedawnienia z art. 442 § 1 KC, uzasadnia nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia (art. 5 KC).

Przewodniczący SSN: Maria Tyszel, Sędziowie SN: Roman Kuczyński (sprawozdawca), Stefania Szymańska.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 17 marca 1998 r. sprawy z powództwa Stanisława S. przeciwko Zakładom Chemicznym A. SA w A. o odszkodowanie w związku z wypadkiem przy pracy, na skutek kasacji powoda i pozwanych Zakładów od wyroku Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie z dnia 10 czerwca 1997 r. [...]

o d d a l i ł obydwie kasacje.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 1996 r. Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie zasądził od pozwanych Zakładów Chemicznych A. SA w A. na rzecz powoda Stanisława S. kwotę 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia w związku ze szkodami spowodowanymi wypadkiem przy pracy w dniu 10 lutego 1985 r. Sąd Wojewódzki ustalił, że stan zdrowia powoda uległ na przestrzeni lat 1985-1995 pogorszeniu, bowiem w świetle opinii biegłych sądowych w 1995 r. wystąpiła u niego na tle następstw wypadku (deformacja twarzy), psychoza organiczna pourazowa i dalsze dolegliwości (zawroty i bóle głowy). Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił zarzutu pozwanej w przedmiocie przedawnienia, bowiem zdarzenie wy-

wołujące szkodę nastąpiło 10 lutego 1985 r., pogorszenie stanu zdrowia datuje się od 19 lutego 1995 r., pozew wniesiono 12 października 1995 r. i uwzględnienie tego zarzutu byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 10 czerwca 1997 r. w uwzględnieniu apelacji powoda zmienił powyższy wyrok w ten sposób, że zasądził na rzecz powoda kwotę 30.000 zł uznając, iż jest odpowiednia w rozumieniu art. 445 § 1 KC, natomiast ze względu na pobieranie renty uzupełniającej nie zasądził żądanej kwoty 40.000 zł.

Od powyższego wyroku kasację wniosły obie strony. Powód domagał się podwyższenia odszkodowania do kwoty 40.000 zł wskazując, iż zaskarżony wyrok narusza przepis art. 445 § 1 KC. Natomiast pozwana zarzucała temu wyrokowi naruszenie art. 442 § 1 KC przez nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia i zastosowanie art. 5 KC, a także naruszenie art. 445 § 1 KC przez zasądzenie zbyt wygórowanego odszkodowania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Obydwie kasacje uznać należy za nieuzasadnione. Powód dochodził pozwem 41.100 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia, przy czym kwota 1100 zł miała rekompensować dożywianie i wydatki na lekarstwa - natomiast wskutek wyroku Sądu pierwszej instancji uzyskał 15.000 zł zadośćuczynienia. Niewątpliwie kwota zasądzona przez Sąd drugiej instancji jest bliższa kwocie dochodzonej pozwem. Należy przy tym zauważyć, że powód stosownie do zwiększonego w 1995 r. o 50% uszczerbku na zdrowiu otrzymał odpowiednie odszkodowanie (6.460 zł) oraz skapitalizowaną za lata 1991-1995 rentę uzupełniającą (6.180 zł) oraz rentę taką pobiera nadal. Zwiększonych wydatków na leki i dożywianie powód nie udowodnił, natomiast zasądzone 30.000 zł stanowi wyłącznie zadośćuczynienie, gdy tymczasem według pozwu w kwocie 41.100 zł zawarte było także odszkodowanie. Tym samym wysokość zadośćuczynienia przyjętą przez Sąd drugiej instancji należy uznać za "odpowiednią" w rozumieniu art. 445 § 1 KC zważywszy nadto, że sytuacja powoda uległa pewnej stabilizacji (jest związany z kobietą) a pozwana wykazała, poprzez umożliwienie przeprowadzenia operacji plastycznej (z czego powód nie skorzystał) daleko

idące zainteresowanie jego losem i pomoc. Dlatego też zasądzoną przez Sąd drugiej instancji kwotę należy, wbrew wywodom kasacji powoda, uznać za wystarczającą, jakkolwiek nie można podzielić poglądu tego Sądu, iż odsetki pełnią funkcję odszkodowawczą, zaś powoływanie w uzasadnieniu przepisu art. 455 § 1 KC jako nie istniejącego potraktować należy za oczywistą omyłkę, skoro treść wyводу odnosi się do art. 445 § 1 KC.

Z tych względów, dla których uznaje Sąd Najwyższy rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego za trafne, nie jest możliwe uznanie za uzasadnione zarzutów kasacji pozwanej, przy czym zarzut naruszenia art. 5 KC w związku z art. 442 § 1 KC jest chybiony, zważywszy zestawienie dat pogorszenia następstw wypadku i wniesienia powództwa oraz wyjątkowy, niezwykle dolegliwy dla powoda charakter tych następstw. Dlatego też uwzględnienie zarzutu przedawnienia można by uznać za naruszenie zasad współżycia społecznego.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy nie znalazł usprawiedliwionych podstaw do uwzględnienia obu kasacji i w oparciu o art. 393¹² KPC orzekł jak w sentencji wyroku.

=====